Política | Marta Esparza | Actualitzat el 06/07/2021 a les 10:00

En venda la meva casa a una urbanització de Rubí!

«Es tractava d'invertir en infraestructura, en serveis, en seguretat i no pas en buscar el titular buit que no servirà per planificar, gestionar o resoldre els problemes reals de les urbanitzacions de Rubí»

En Joan i l'Albert van estalviar durant anys, els feia il·lusió comprar una caseta amb un petit jardí, on el Riku (el seu buldog francès) pogués córrer lliurement. Tots dos han nascut i crescut a Rubí. En Joan, recorda els seus anys a l'Esbart Dansaire i, encara ara, almenys un cop al mes es retroba amb els que van ser els seus companys de dansa durant tota la seva infantessa i part de l'adolescència. L'Albert, molt més tranquil, creia que el fet de viure en una casa als afores li permetria poder fer amb més freqüència les seves caminades llargues per la natura, amb calma ?

Ho tenien clar, volien viure en una casa al seu Rubí estimat.

Els va estranyar però no van trigar gaire en trobar la seva casa ideal. Als afores, amb vistes meravelloses, a priori un lloc tranquil. Ja d'entrada se'n van adonar que les comunicacions no eren un punt fort del lloc, però les ganes d'iniciar la seva nova vida compensava amb escreix aquella deficiència en els serveis de transport. Ja s'espavilarien.
Un cop superats els tràmits que suposa l'adquisició d'un habitatge i, havent sobreviscut a la mudança, en Joan i l'Albert van començar a viure la seva nova vida, que no seria, ni de lluny, el que havien imaginat.

En Joan surt a treballar cada matí, ha d'agafar el seu vehicle, perquè el servei de transport no és suficient ni en quantitat ni en recorregut. Mentre baixa amb la ràdio de fons, no pot evitar observar la quantitat de brutícia acumulada en els vials. És evident que el servei de neteja a la urbanització no està ben calibrat. Faré una queixa, es diu.

Mentrestant, l'Albert es disposa a fer una caminada de bon matí. S'endú al Riku. La sortida és tota una aventura. Les voreres estan absolutament envaïdes per la vegetació, fet que l'obliga a caminar pel mig del camí, on transiten els vehicles. Tot i les queixes constants dels veïns i veïnes, l'Ajuntament insisteix en que no existeixen mètodes per assegurar la moderació en la velocitat dels vehicles. Gairebé atropellen al Riku. L'Albert, espantat, l'agafa en braços i decideix tornar cap a casa. En fer-ho, passa per davant d'una casa ocupada. Al portal hi ha unes furgonetes, encara es veuen les cintes policials que ara son a terra. Es pregunta qui son aquella gent? Què hi fan? I per què hi ha restes d'una intervenció recent? Segueix caminant i es tanca a casa. La seva estona de relax, ha esdevingut un matí d'ensurts i tensió.

En Joan ha tingut un bon dia a la feina. Les coses li han anat bé. Ara es disposa a tornar a la seva nova casa per a retrobar-se amb l'Albert. Espera que hagi gaudit del dia relaxat que mereix després de 48 hores seguides de guàrdia.

És juliol, fa una calor insuportable. És el que toca. Mentre s'adreça cap a casa se n'adona que la vegetació envaeix la urbanització d'una forma desendreçada. De sobte, un pensament el col·lapsa. Què passaria si una guspira pren en algun lloc d'aquesta urbanització? El record d'altres incendis en altres llocs semblants de l'any anterior, el preocupa. Se n'adona que per on passa no s'ha fet cap tasca de les que són obligatòries en matèria de prevenció d'incendis forestals. I tot això en plena època de màxim risc d'incendis, un estiu sec i tan xafogós com ja és i apunta que seguirà sent. Estan vivint en una trampa. No li dirà a l'Albert, això el posaria tens i ja veuríem com acabaria el tema. Faré una queixa, es diu.

Arriba el vespre, ha estat un dia estrany, el lloc on haurien de trobar-se més a gust i tranquils, s'ha convertit en un niu d'estrès. Paren taula al jardí, preparen unes pizzes, la nit serà magnífica. Ara corre la fresca, què bé s'hi està als afores de la ciutat, res pot espatllar el moment ? o sí?

Un soroll estrepitós de cotxes accelerats, els interromp a cada moment. Què fan? Carreres? Mare meva, això es perillosíssim i, a més, del tot insuportable. Trucarem a la policia, es diuen.

De sobte, com del no res, senten el so estrident de la música que surt dels altaveus d'un vehicle que s'ha aturat al terreny de davant de casa. Observen. S'hi han aturat uns deu cotxes, han obert els maleters. D'allí en surt de tot: beguda, gel, gots, alcohol, molt alcohol? s'han muntat una festa. Això els amoïna per dos motius, el primer perquè no estan seguint les mesures de seguretat i, el segon, perquè els trenca la seva tranquil·litat. A les urbanitzacions, no hi ha treva.

Dissabte. La nit de divendres ha estat dura, com totes des que viuen a la seva nova casa a la urbanització de Rubí. N'han parlat amb el veïnat, tothom n'està fart. Ningú els escolta. Mentrestant les urbanitzacions continuen brutes, mal comunicades, insegures i, per acabar-ho d'adobar, un veí explica a l'Albert que el motiu de l'actuació policial a la casa del costat va ser un assassinat que hi va haver per culpa d'un intent de robatori en una narco-casa. Com??? I ningú fa res???

Voreres trencades i envaïdes per la vegetació que t'obliguen a caminar per la carretera, vehicles a gran velocitat a totes hores, incrementant-se a les nits amb curses il·legals incloses, sense mesures de protecció per a incendis, amb cables de la llum penjant fins a terra esperant que algú s'hi enganxi i prengui mal, festes nocturnes descontrolades, brossa arreu, carreteres amb solcs que semblen cràters, serveis mínims de transport que quasi no existeixen? Això és Rubí? Sí!

L'Ajuntament de Rubí va crear una regidoria d'urbanitzacions i el regidor que l'encapçala cobra 60.000 ? bruts l'any. Però aquesta no és la inversió que es demanava. Es tractava d'invertir en infraestructura, en serveis, en seguretat i no pas en buscar el titular buit que no servirà per planificar, gestionar o resoldre els problemes reals de les urbanitzacions de Rubí. Més de sis mil rubinencs i rubinenques son tractats com a ciutadans de segona, i això no ho podem permetre.

Cada ple, des del nostre Grup Municipal, aprofitem per fer precs i preguntes i suggeriments a l'equip de govern per a millorar aquests fets. Mai han sabut concretar cap tipus de resposta. La tàctica és la de tirar pilotes fora. Indignant i realment perillós per l'època de l'any que vivim i, entre d'altres, pel risc evident d'incendis.

Ahir, l'Albert i el Joan, penjaven amb llàgrimes als ulls el cartell de "en venda". Deixen Rubí. Fi del seu somni. Planyen qui la compri perquè saben que, si les coses no canvien, també patiran un malson. Marxen de Rubí a una ciutat on no se sentin maltractats ni menystinguts, on puguin refer la seva il·lusió.